

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kunskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 16

15. August 1913

62. Aargang

Aardeverdenen.

Af R. M. Bryce Thomas i „Millennial Star“.

Læren om en Aardeverden, i hvilken Sjælen opholdt sig efter Døden indtil Legemets Opstandelse, var en almindelig antaget Trossartikel i Kristendommens tidligste Dage; men det ser ud til, at den for en stor Del gik til Grunde i den store protestantiske Bevægelse, der er kendt under Navnet: Reformationen; de Kirkesamfund, som have deres Oprindelse fra Reformationen, forkastede nemlig delvis Læren om Aardeverdenen. Denne store Reformbevægelse havde sine Marsager. Falske Lærdomme grebe mere og mere om sig i Romerkirken og blevet tilsidst af en saadan Beskaffenhed, at Mange blevet tvungete til at løsdrive sig fra Kirken. Lederne af denne Bevægelse vare gode og ærlige Mænd, men de synes at have ladet deres Fver løbe af med sig og at have tilladt sig en altfor hensynsløs Forkastelse af alle de Lærdomme, som de ansaa for at være falske. Pastor Henry B. Browning, en af den engelske Kirkes Gejstlige, siger om dette Emne i Fortalen til sin Bog „Ord i rette Tid“: „Som en følge af den protestantiske Bevægelse blevet i nogle Tilfælde gode Hvedear oprykkede samtidig med de falske Lærdommens Klinte, hvormed de vare blandede. Vi have et Exempel paa dette i den romerske Kirkes Lære om Skjærsilden, der blevet saa grundigt rykket op med Rode af Reformatorerne, at den sande Lære, hvorfaf Skjærsilden er en Fordrejelse — Aandens Tilværrelse i Aardeverdenen efter Døden — næsten gik fuldstændig tabt.“

Det her benyttede Udtryk: Fordrejelse synes at være meget passende, eftersom Læren om Skjærsilden ikke helt igjennem er falsk, uagtet den repræsenterer en fejlagtig Opsattelse; thi den hviler paa den store, bibelske Sandhed, at der er et Sted, hvor de udødelige Sjæle af alle Guds Børn her paa Jorden kunne opholde sig i Tidsrummet mellem Legemets Død og dets Opstandelse i en forandret og udødelig Tilstand.

Læren om et saadant Opholdssted eller en Aalande verden er i de senere Aar blevet mere og mere antaget af de kristne Kirker; men den synes ikke at have været fremsat i Reformationstiden, og hvis vi undersøge nogle af Datidens religiøse Afhandlinger, Prædikener eller andre Dokumenter, finde vi, at den ikke er blevet forkyndt i en længere Aar-række derefter. Forsatterne paa den Tid synes i Almindelighed at have haft den Opsattelse, at naar et Menneske døde, gif det enten lige ind i Himlen, hvor Gud og de hellige Engle opholdt sig, eller lige ud i det brændende Helvedes Dyb, til Satans og de fortalte Sjæles Rige. De lærte, at denne Sjælenes Tilstand var usoranderlig, uden noget som helst Haab paa den anden Side Graven for de Uretfærdige og Ugudelige. Hr. Browning er tilshneladende bekjendt med denne i den protestantiske Kirke almindelige Opsattelse; thi han henleder i den ovenfor omtalte Bog Opmærksomheden paa den kjendsgjerning, at Troen paa, at alle Mennesker efter Døden gaa lige ind i Himlen eller Helvede, er en meget stor Misforstaelse af Skriften.

Hvad kunne vi Dødelige vide om dette fjerne, ukjendte Land, hvor vores Afdødes Sjæle opholde sig, og hvortil enhver Sjæl, som nu nyder Livet her paa Jorden i et kjødeligt Legeme, vil vandre før eller senere? Sandhed fun meget lidt; thi det er os ikke tilladt at have Kundskab om Noget, som vor himmelske Fader har lagt et Slør over. Kun saa vidt, som det har behaget ham at løfte en Flig af dette Slør, ere vi blevne velsignede med et Glimt af noget af dette Liv paa den anden Side Graven, og det, vi have faaet at vide, har trøstet vore Hjerter og styrket og forsøgt vor Tro paa Guds uendelige Kjærlighed og Varmhjertighed, som naaer ud til alle hans vildfarne Sønner og Døtre, ja endog til Skyggernes Land hinsides Graven.

Vi lære, at i Tiden mellem vores Legemets Død og Opstandelse indgaa vores Aander i Aalande verdenen, som bestaar af to bestemt afdelinger, den ene for de Bodfærdige, de Gudfrygtige, de Lydige og Rettskafne, den anden for de Forhærdede, de Ugudelige, de Ligegyldige, Verdslige og Onde. Den førstnævnte af disse Afdelinger blev af Herren selv kaldt Paradiset, medens den anden af Apostelen Peter blev bencevnet et Fængsel og formentlig har været et Sted, hvor visse Straffe maatte udstaas. Mange Mennesker opfattede Paradiset som ensbetydende med Himlen, men dette er i Modstrid med Bibelen. Jesus sagde for Eksempl til den angrende Røver paa Korset, at paa den samme Dag skulde han

være med ham i Paradiset. (Luk. 23 : 43.) Dette Sted kan sikkert ikke have været Himlen; thi tre Dage senere, da Kristus strax efter sin Opstandelse viste sig for Marie, sagde han til hende: „Nør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader.“ (Joh. 20 : 17.) Vi vide endvidere, at han først 40 Dage efter sin Opstandelse fører op til Himlen i Skyen og satte sig ved Faderens højre Haand.

Paradiset og Himlen maa dersor være to meget forskjellige Steder. Det var til det første Sted, at Jesus gik med den angrende Nøvers Aaland, medens deres Legemer hvilede i Graven. Det var der, at denne bødsærdige Synders Sjæl skulde gjøre sig selv værdig til Lykkelighed og Ophøjelse ved at adlyde Evangeliet. Det var vor Frelser selv, som forkyndte Farisæren Nikodemus den Lærdom, at Ingen kunde indkomme i Himmeriges Rige uden at være født saavel af Vand som af Aaland. Vi have ingen Beretning om, at den angrende Misdaeder nogensinde blev født af Vand eller med andre Ord døbt, medens han var her paa Jordens, og dersor kunde han ifølge Herrens egen Lærdom ikke indgaa i Guds Rige; men paa Grund af sin oprigtige Omvendelse fik han af Frelseren Tilladelse til at gaa med ham til Paradiset og saaledes undgaa den ulykkelige Tilstand, som de Ugudelige og Forhærdede maa gjennemgaa efter Døden i Aandernes Fængsel, hvor de „ere i Forvaring“.

Angaaende det sidst nævnte Sted siger den hellige Skrifst følgende: „Thi ogsaa Kristus led een Gang for Synder, en retsfærdig for uretsfærdige, for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led Døden i Kjødet, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han og gif hen og prædicede for Aanderne, som vare i Forvaring, som forдум vare gjenstridige, dengang Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, medens Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelse igjennem Vand.“ (1. Peter 3 : 18—20.) Det fremgaar tydeligt af dette, at Guds Søn selv bragte Evangeliet eller Frelsens glade Budskab til disse Aander, som havde været i Forvaring i 2200 Aar, fordi de forfastede Noahs Prædiken, og Peter tilføjer: „Thi dersor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for Døde, for at de vel skulde være dømte paa Menneskers Bis i Kjødet, men leve paa Guds Bis i Aanden.“ (1. Peter 4 : 6.)

Altcaa, ligesom Mennesker i Kjødet maa omvende sig og underkaste sig Evangeliets Love og Ordinancer, før de kunne opnaa Frelse, saaledes maa ogsaa de Menneskers Sjæle, som i dette Liv have lukket deres Ører for Evangeliets Budskab, omvende sig og adlyde dette, før de kunne vente at opnaa Frelse. Denne herlige Lære om Frelse for de Døde, som saaledes er aabenbaret til Menneskeslægten, tilkjendegiver for os Guds store Kjærlighed og overordentlige Langmodighed imod sine Børn her paa Jordens; thi det er jo indlysende, at selv de mest ulydige og gjenstridige af dem ikke ville blive fastede til side for evigt; men de ville en Gang kunne opnaa Frelse og Saliggjørelse ved sand Omvendelse

og ved at adlyde Jesu Kristi Evangelium i Aandeverdenen paa den anden Side Sløret. Dog ser det ifølge den inspirerede Apostel Peters ovenfor anførte Udtalelse ud til, at det er nødvendigt for disse Aander at blive holdte i Forvaring og gjennemgaa en saadan Straf, som det behager en retsfærdig Dommer at tildеле dem. Gud er barmhjertig, men samtidig dermed er han retsfærdig. Vi vide, at sand Barmhjertighed ikke kan tilsidesætte Retsfærdigheden, og dersor er det kun, naar Retsfærdighedens Fordringer ere blevne fuldtud tilfredsstillede, at Barmhjertigheden er i Stand til at gjøre sig gjældende.

Medens dersor de Onde og Ugadelige med Angst og Bæven maa se frem til en retsfærdig og upartisk Dom, eftersom Døden nærmere sig, kan der ikke være andet end Glæde og Lykhalighed for de Retsfærdige og Gudsfrøgtige, som have annammet og adlydt Evangeliet og i dette Liv forsøgt at udføre deres Pligter ørligt og trofast imod Gud og Mennesker; thi de kunne tillidsfuldt og med Glæde se frem til den Dag, da de skulle forenes med deres lykkelige Brødre og Søstre, de forløste Hellige, paa den anden Side Sløret. For Saadanne er Døden, som Bisshop Walsham How siger, kun Indgangsdøren til Paradiset og Paradiset Førgaarden til Himlen.

Dersom vi forsøge at danne os en Mening om Aandernes Liv, ville vi altid finde, at det er vanskeligt for os at begribe, hvorledes det former sig. Som en Forsatter har sagt, er det lettere for os at forstaa det himmelske Livs Glæde, eftersom vi da ville være i Besiddelse af vores Legemer, men i en herliggjort og syndefri Tilstand. En ulegemlig Tilværelse er derimod vanskeligere at satte. Dog ere vi sikre paa, at vi i dette ukjendte Land hinsides Graven ere i Stand til at gjenkjende og meddele os til hinanden; thi da Kristus forkyndte Evangeliet for Aanderne i Forvaring, maa han have fortalt dem om den Forsoning, som han ved sin Lidelse og Død paa Korset havde tilvejebragt for dem, og disse Aander maa have været i Stand til at høre og forstaa hans Budskab, samtidig med at de kunde se ham og vidste, at han var Verdens Forløser, der nu var kommen til dem med det glade Budskab om deres Udfrielse og for at aabne en Vej for dem, hvorved de kunde opnaa Frelse og Øphøjelse igjennem Evigheden. Dette er det Arbejde, som Profeten Esajas taler om i det 61. Kap. og 1. Vers af sin Bog, idet han omtaler og profeterer om Messias: „Den Herre, Herres Land er over mig, dersor har Herren salvet mig til at kundgjøre et godt Budskab for de Fattige; han sendte mig til at helbrede dem, som have et sonderknust Hjerte, til at udraabe for de Fængne Frihed og for de Bundne Løssladelse!“

Jo mere vi tænke paa Sjælenes Liv i Paradiset, jo mere synes vi at kunne satte af dets Skønhed og af den Lykhalighed, som de Aander opnaa, der indgaa til denne Tilstand. Vi ere sikre paa, at Frelseren

vil være der, og at vi som følge deraf ville kunne glæde os over al Tid at være i hans Nærhed. Den inspirerede Hedningernes Apostel siger i Brevet til Philippenerne, at han staar twivlaadig imellem to Ting, nemlig at blive i Kjødet og fortsætte Herrens Gjerning eller at bryde op og være sammen med Kristus, hvilket sidste er meget bedre. (1 : 22—23.) Ved en anden Lejlighed fremstætter han ogsaa Ønsket om at forlade Legemet og være sammen med Herren. (2. Kor. 5 : 8.) Ikke alene vil Frelseren være der med de forløste Hellige, men ogsaa Apostlerne, Profeterne, Marthrerne og alle de andre Herrens Tjenere ville byde de frigjorte Mænder Velkommen, og paa selve Paradisets Dør-tørstel ville disse modtage en kjærlig Velkomsthilse af dem, som de elskede her paa Jorden, og over hvis Bortgang de sorgede. Hvem er der iblandt os, som ikke har Nogen paa den anden Side Graven, som det vil blive en Glæde uden Lige at mødes med igjen? Hvem af os har ikke en Fader eller Moder, en Ægtefælle, et Barn, en Broder eller Søster, for ikke at tale om kjære og oprigtige Venner, som have forladt os, og som vi have savnet, men som vi ville forenes med, naar vor Vandring her er endt? Døden kan derfor ikke indgyde Frygt hos dem, som dø i Herren. De ville ikke blive kaldte til at vandre tause og ensomme i et fremmed Land. For de retsfærdige har Døden kun en eneste Mislyd, og det er denne: for en stakket Stund at forlade den lille, bedrøvede Kreds af elskede Slægtninge og Venner; men Dødens Braad kjende de Intet til, thi Dødens Braad er Synd. Vi læse, at himmelske Væsener ere beskikkede til at betjene dem, som skulle arve Salighed, og naar disse Sjæle forlade deres jordiske Tabernakel, blive de af disse Herrens tjenende Engle ledsgagede til Paradisets skønne Egne, hvor de sammen med deres kjære taalmodigt ville afvente den herlige Opstandelsens Morgen.

Der er derfor intet affrækkende i Døden. Den er blot et Trappetrin til en anden Tilstand, i hvilken Mænderne, befriede for dette Livs Synd, Sorg og Besværheder, ville blive i Stand til at modtage højere og mere fuldkommen Kundskab, Lykke og Glæde, og selve den kjendsgjerning, at de ere iblandt Guds forløste Hellige i Paradiset, vil skjække dem den allerhøjeste Glæde.

De trofaste og oprigtige Mennesker, som have annammet og levet efter Herrens Evangelium, forfrækkes ikke ved Tanken om at forlade dette Liv; thi deres Synder ere blevne borttagne formedelst Jesu Blod, og Døden bliver blot den gyldne Port, gjennem hvilken de indgaa til et Liv i Lyksalighed og Fred og saa Lejlighed til at udføre et større, bedre og mere fuldkomment Arbejde i den Herres Tjeneste, som gjennem sin Kjærlighed til dem har sikret dem evige Boliger i deres himmelske Faders herlige Rige.

„Egen Tjæning“.

Af Frank J. Kooyman i „Liahona“.

Chilagøs Bibelselskabs Kolportage-Afdeling har udsendt en lille Bog: „Svar paa vanskelige Spørgsmål“ af R. A. Torreh. I et af Svarene omtales „Mormon“-Kirken i Forbindelse med et meget vigtigt Princip: Daab for de Døde. Førstatteren siger, at denne Lærdom findes ikke i den hellige Skrift, men maa henregnes til de mange Skifte og Branglærdommie, der „meget tidligt snege sig ind i Kirken og ikke vare af Gud“. Lad os citere Artiklen i sin Højhed — den er ikke for lang, og den vil med det samme vise os, hvor svage og ubetydelige de Bevisgrunde ere, som Sandhedens Modstandere i Reglen benyttet:

„Sp.: Hvorledes skulle vi forstaa 1. Kor. 15 : 29.: „Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de Døde?“

Sv.: Det synes paa Pauli Tid at have været Skif, at de Levende blev døbte for dem, som af en eller anden Grund vare døde uden Daab. Dette er den eneste Henvisning i Skriften til denne Skif.

Det var tydeligt nok ikke en Skif, som Bibelen og Kirken anerkjendte. Paulus anerkjender den ikke her. Han henviser blot til den for at fastslaa, at de, som udførte denne Handling, derved viste, at de troede paa Opstandelsen; thi ellers vilde Daaben for de Døde jo ikke have nogen Betydning. Mormonkirken udfører Daab for de Døde i vore Dage, men det Vers, som de benyttet til Støtte for denne Daab, indeholder ikke noget Grundlag for denne Ceremonis Berettigelse. Mange Skifte, som ikke vare af Gud, snege sig meget tidligt ind i Kirken. Apostlerne anerkjendte ikke disse, og de burde heller ikke efterfølges af os. Dersom Paulus havde ønsket, at denne Skif skulde overholdes, vilde han sikkert have sagt noget mere om den, end han gør her. Han vilde i det mindste have bekræftet eller sanktioneret den, men det gør han ikke. Dersom vi overveje dette Vers lidt nøjere, ville vi finde, at Paulus ikke alene ikke sanktionerer denne Skif, men at han omtaler den paa en Maade, der tydeligt nok er en Forkastelse af den; thi han affondrer sig selv fra al Forbindelse med denne Lære, idet han siger: „Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de Døde?“ Med dette Ord „de“ affondrer han ikke alene sig selv, men ogsaa dem, han skriver til, fra disse Mennesker, der her ere omtalte i tredie Person, som lade sig døbe for de Døde.

Denne Skif blev senere mere almindelig, men kun blandt Kjætttere. Den blev forkastet af Kirken.“

En meget mærkelig Maade at raisonnere og førtolke paa! Lad os bruge den samme Methode overfor et andet Skrifsted, valgt i Flæng: „Salige ere de, som hungre og tørste efter Rettsærdigheden, thi de møettes.“ „Dersom vi overveje dette Vers lidt nøjere“ (som vor Bibel-

fortolker figer), „ville vi finde, at (Frelseren) ikke alene ikke sanktionerer denne Hungren og Tørsten efter Retfærdighed, men at han omtal er den paa en Maade, der tydeligt nok er en Forkastelse af den; thi han afsondrer sig selv fra al Forbindelse med denne Lære, idet han figer: „Salige ere de, som hunge og tørste.“ Med dette Ord „de“ affondrer han ikke alene sig selv, men ogsaa dem, han taler til, fra disse Mennesker, der her ere omtalte i tredie Person, som hunge og tørste efter Retfærdighed.“

Den Skit, at døbe levende Personer for Saadanne, som vare døde uden Daab, blev udført af de Hellige i Kirkens første Begyndelse og blev aldrig forkastet af Kristi Kirke. Pauli Brev til Korinthierne er maaske den eneste direkte Omtale i Bibelen af denne Verdom, men dette gjør den ikke mindre sand og paalidelig. De Sidste-Dages Hellige børe i al Ydmighed Bidnesbyrd om, at de have modtaget den „Aland, som kommer fra Gud“, og „idet de tolke aandelige Ting med aandelige Ord“, finde de Beviser paa, at Daab for de Døde er en bibelsk Verdom, i Udtalerier som disse:

„Efterdi Gud forud havde udset noget bedre for os, for at de (de Døde) ikke skulde fuldkommes uden os. (Heb. 11 : 40.) Kristus... led Døden i Kjødet, men blev levetegjort i Alanden, i hvilken han ogsaa gif hen og predikede for Alanderne, som vare i Forvaring. (1. Peter 3 : 18—19.) Nogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke komme ind i Guds Rige. (Joh. 3 : 5.) Og Frelserne skulle drage op paa Zions Bjerg. (Obad. 21.) Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forsærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Vandet med Vand.“ (Mala. 4 : 5—6.)

Disse Skrifsteder, der yderligere ere belyste af nyere Abenbaringers Lys, pege alle hen paa Læren om Frelse for de Døde, indbefattende Daab af Levende for de Døde, og de viser, at Tydninger som Mr. Torreys ere baade intetsigende og misvisende.

Tankesprag.

Ovenover Indgangsporten til den store Kathedral i Milano i Italien er der tre Inscriptioner. Den ene fremstiller en Krands af Roser, under hvilken disse Ord læses: „Alt det, som behager, er Kun midlertidigt.“ Den anden viser et Kors med Ordene: „Alt det, som bedrøver, er Kun midlertidigt.“ Den tredie Inscription lyder saaledes: „Kun det, som er evigt, har Bethydning.“

— Vanens smaa Lænker ere sjeldent saa tunge, at deres Vægt mærkes, før de ere saa stærke, at de ikke kunne brydes.

Fredag den 15. August 1913.

N. E. A.

Stor Skolekongres i Salt Lake City.

I Ugen fra den 5. til den 11. Juli har Salt Lake City været isjørt sit Festskrud. Guirlander, Flag og Bimpler have prydet Huse og Borretningskvarterets vinduer, og i disse Dekorationer har man hyppigt lagt Mærke til de tre Bogstaver, der staa over disse Linier. Aviserne udsendte »N. E. A«-Udgaver, »Improvement Era« et »N. E. A.«-Nummer, og Theatrene gave »N. E. A.«-Forestillinger osv. Hvad var Anledningen til al denne Staahej, og hvad betød det Hele?

I de Forenede Stater findes der en „Forening til Oplysningens Fremme“, maaſte den største og ældste i Verden. Den fører sin Oprindelse tilbage til et Selskab, der blev dannet i Boston i 1830, men dens nuværende Navn er »The National Education Association«, der i daglig Tale for Nemheds Skyld førfortes til »N. E. A.«. Denne Forening tæller iblandt sine 8000 Medlemmer saa godt som alle de Forenede Staters ledende Mænd paa Skolevæsenets Omraade, og dens Formaal er at fremme Oplysningen i Landet, forbedre Skolerne og Undervisningen i disse og højne Lærerstandens Intelligenſ. Den søger ved Hjælp af Generalforsamlinger og Kongresser at gjøre de Enkeltes Erfaringer og Undersøgelser frugtbringende for alle Medlemmerne og afholder deraf hvert Åar en Kongres i en af Landets Størbyer. Dette Åar kom Turnen til Salt Lake City, Mormonernes Hovedstad.

Utah, som indtager en saa fremragende Plads paa Oplysningens Omraade, hvis Skoler ere blandt de bedste i Landet, og som forholdsvis bruger flere Penge til de Unges Undervisning end nogen anden Stat i Unionen, var naturligvis stolt over dette Besøg og havde gjort Alt for at gjøre Opholdet for de besøgende 3—4000 Lærere saa behageligt som muligt, saa at de kunde saa et godt Indtryk af Utah og dets Befolkning. Kirken tilbød dem Tabernaklet til Brug for deres offentlige Masse-møder, og dette Tilbud blev modtaget med Glæde og bidrog meget til, at Utah valgtes til Kongressens Mødested. Statens Guvernør og Byens Borgmester holdt i velvalgte Ord de besøgende Skolemænd hjerteligt Velkommen, og Beretningerne fra Salt Lake City fortælle om den Tilslutning og Interesse, der gjorde sig gjeldende under Kongressens mange Møder, og om vore Gjæsters udelte Tilsfredshed med den udviste Gjæſt-frihed og Modtagelſſe. De fortælle ogsaa om de vigtige Spørgsmål paa Skolevæsenets Omraade, der forelagdes og forhandledes, og om Resolu-

tioner og Forslag, som vedtages, og som ville være til Velsignelse for Skølesagen.

Kongressens ledende Mænd, der ere toneangivende paa Oplysningens Omraade i de Forenede Stater, vare forbausede over det velordnede og tidssvarende Skolesystem, som de blevne Bidne til i Salt Lake City, og mange af dem have formentlig faaet en hel anden Mening om Mormonerne, end de tidligere havde. Udover den Beskydning for Utah, som denne Kongres har fra et almindeligt Skolestandpunkt, vil den dersomme udøve en anden og for os meget vigtig Indflydelse.

Vort Folk og vor Stat er hidtil bleven og bliver endnu bagtalt, beløjet og ringeagtet over den hele Verden; en af de mest gængse Beskyldninger mod os er den, at vores Medlemmer rekruteres fra de uvidende Dele af Befolkningen, og at de vedblivende holdes i Uvidenhed. Denne Beskyldning kan ikke gjendrives paa nogen mere eftertrykkelig Maade end netop derved, at Repræsentanter fra alle Landets største Skoler faa Lejlighed til ved Selvstsyn at gjøre sig bekjendte med de virkelige Forhold, og dette har denne Kongres bidraget til.

Disse Professorer, Højskoleforstandere og Lærere fra alle Dele af Landet opholdt sig en Uge i Salt Lake City og besaa vores Skoler, der repræsentere en samlet Værdi af 30 Mill. Kr., og i hvilke 95,000 Børn undervises af 2637 Lærere og Lærerinder, der faa en aarlig Løn af 5,788,731 Kr. (Lønnen for 1912) eller gjennemsnitlig 2195 Kr. hver! Utah bruger 86 % af Statens Skatter til Skolevesenet, og dens Lærere staa i Dygtighed paa Høje med de bedste i Landet. Der er kun tre Stater, der før lange den samme Examensgrad som Utah, nemlig New-York, Indiana og Kalifornien. Sj alle de øvrige Stater kunne Lærerne nøjes med en lavere Examens. Vil Beskyldningen for Uvidenhed med alle disse Kjendsgjerninger for Øje ikke falde kraftesløs til Jordens?

Disse Oplysningens Repræsentanter ville uvilkaarligt spørge: Hvorledes er det muligt, at vi herude i det fjerne Vesten — i et Land, der for en Menneskealder siden var en øde og ubeboet Ørken, hvor Intet kunde vokse — nu finde en Stat, hvis Indbyggere maa regnes blandt de mest oplyste i Landet, og hvis Skolevesen er det bedste? De ere ikke anderledes end andre Mennesker; deres Hjælpefilder og Livsforhold have ikke været bedre, snarere værre; hvori ligger da Hemmeligheden? Svaret maa lyde: Sj den Religion, som disse Mennesker bekjende sig til! En Religion, der lærer, at „Herrens Herlighed er Intelligens“; „Ingen kan blive frelst i Uvidenhed“; „Et Menneske bliver ikke frelst hurtigere, end han erholder Kundstab“, og „Hvad som helst Principper paa Intelligensens Omraade, vi erholde i dette Liv, ville komme frem med os i Opstandelsen. Og om et Menneske formedelst sin Glid og Lydighed vinder mere Kundstab og Intelligens end en anden i dette Liv, saa vil Fordele i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv“.

Disse Læresætninger fremsættes ikke som suufke, vellydende Talemaader, men som Abenbaringer fra Gud, som religiøse Grundsætninger, der gjøre det til en Pligt at føge at give den opvogende Slægt den bedst mulige Skoleundervisning. Og Overbevisningen om, at Erhvervelsen af Kundskab er nødvendig og besalet af Gud, er den Drivsætter, der har ansporet Utahfolket til at anvende en større Del af deres Midler til Skoler og Universiteter end noget andet Folk paa Jorden af lignende Størrelse.

Når disse Skolemænd gaa tilbage til deres Hjem, ville de bringe disse Indtryk med sig, og hvad de end kunne mene om vor Religion, ville de aldrig mere kunne sige, at Mormonerne ere et uvidende Folk. Derfor gjør en saadan Kongres som denne i selve vort Hovedkvarter mere Gavn for Evangeliets Fremgang og mere til at udviske gamle Fordomme og omstøde falske Beskyldninger end 1000 Missionærer i et Aar. Derfor glæder det os, at saadanne Selskaber besøge os og undersøge vores Forhold paa nært Hold; thi derved opnaas netop, hvad vi ønske, nemlig at Sandheden om os maa blive bekjendt for vores Medmennesker.

De to første Bygninger, som opførtes, da Pionererne ankom til Utah i 1847, var en Kirke og en Skole, og »Deseret News« for 27. Novbr. 1850 meddeler, at Skolerne i det Aar vare i en ypperlig Tilstand. Utah var den Gang et Territorium med Brigham Young som Guvernør, og at han var i høj Grad interesseret i Skolevæsenet fremgaar af følgende Tale til Utahs lovgivende Forsamling i 1855:

„Skolevæsenet har hidtil udviklet sig uden videre Bistand eller Opmuntring fra den lovgivende Forsamling. Burde dette Enne ikke tages op til Behandling af denne Forsamling og et bestemt, organiseret Skolesystem vedtages, som vil give ethvert Barn i Territoriet, rig eller fattig, Lejlighed til i det mindste at erhverve sig en almindelig Skoleundervisning.

Jeg ved meget godt, at der allerede er gjort meget i denne Retning gjennem privat Foretagshed i de forskellige Nybygder, og at intet Territorium saa nyt som dette kan rose sig af saa mange gode Skoler og Skolebygninger, men der mangler dog Noget; der er endnu Noget, der maa gjøres...

Ingen er saa meget interesseret i denne Sag som vi selv. Det skulde derfor synes at være denne Forsamlings højeste Opgave at bistaa og virke for Oplysningens Fremme. Nu, da vi have Fred og Ro overalt, er det et passende Tidspunkt at lægge Grundvolden til vores Børns Undervisning, saaledes at vort Skolevæsen vil voxe med vor Vækst og styrkes med vor Styrke og gjøre sin velsignende Indflydelse gjældende hos Børnene af den fattigste og ringeste Borger saa vel som af de Rige og Velstaaende.“

I 1850 aabnedes i Utah det første Universitet Best for Missouri-Floden. Det blev oprettet „til Uddannelse af Lærere og for at bringe vores Drenge og Piger i Forbindelse med vor Tids højere Tanker og Mørelser“.

Som det ses af ovenansorte Udtalesser af Brigham Young, var han

en ivrig Skoleven og lagde i Forening med sine Trossæller Grundvorden til Utahs Skolesystem, som vi nu ere saa stoltte af, og som er en Pryd for Staten, en Ere for Mormonfolket og et Exempel for hele Nationen. Alle Kirkens Ledere have været virksomme i Oplysningens Tjeneste og have lært Folket, at Oplysning og Kunstdæk ere nødvendige ikke alene for at kunne kæmpe Livets Kamp, erhverve sig det daglige Brød og leve lykkeligt her paa Jordens, men ogsaa og endnu mere fordi det var en Besaling fra Gud og nødvendig for vor Frelse og Ophøjelse i hans Rige, at al den Oplysning og Kunstdæk, vi erhverve os i dette Liv, gaar med os ind i den næste Verden og er den eneste Skat, vi kunne tage med os, naar vi dø.

Derfor er Beskyldningen om Uvidenhed den mest uretfærdige, der kan udslynges imod os, og hvis vores Venner vilde undersøge de virkelige Forhold, vilde de saa en anden Mening om os og vor Religion. Dersom Lærere i Skoler og Seminarier herefter ville stemple denne gamle Præsteløgn med dens rette Navn — og det maa de gøre, hvis deres begejstrede Udtalelse paa Kongressen om os og vores Skoler have været ærligt mente — da vil »N. E. A.«'s Besøg til Utah være af uvurderlig Nutte for Staten og dens Befolkning og oplyse mange Mennesker om „Sandheden om Mormonerne“.

S. S. H.

Missionsnigheder.

Efteraarshkonferencene ville blive afholdte som følger:

Aarhus	Lørdag	og	Søndag	27.	og	28.	Septbr.
Aalborg	"	"	"	4.	og	5.	Oktbr.
København . . .	"	"	"	11.	og	12.	"
Kristiania	"	"	"	18.	og	19.	"
Trondhjem	"	"	"	25.	og	26.	"
Bergen	"	"	"	1.	og	2.	Novbr.

Afløsning. Eldste Andrew E. Lauritsen er løst fra sit Arbejde i Aalborg Konference med Tilladelse til at rejse hjem. Han forlod Liverpool den 6. August med Dampskibet „Tunician“.

Ankomst. Følgende Brødre ankom til København den 2. August for at virke som Missionærer i den standinaviske Mission: Heber S. Nielsen, Heber Johnson, Abel Poulsen og August B. Nielsen fra Salt Lake City, Wm. Jensen fra Brigham City, Utah, og Ole Anderson fra Pleasant Grove, Utah.

Bekikkelse. Disse Brødre ere bestykkede til at virke i følgende Konferencer: Heber S. Nielsen og Wm. Jensen i Alborgs, Heber Johnson og Ole Anderson i Aarhus, Abel Poulsen i Kristianias og August B. Nielsen i Københavns Konference.

Joseph Smith, den præfetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

8. Amerikas Profet.

Amerika „er den gamle Verden“. Der er endnu en Ting, som jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed paa med Hensyn til Profeten Joseph Smith. Han er først og fremmest en amerikansk Profet. Han er ikke „Drenge-Profeten“. Jeg synes ikke om dette Udtryk. Han er ikke „Profeten fra Palmyra“. Han er Tidernes Hyldes Husholdnings store Profet; men dersom han skal lokaliseres, maa det være som „Amerikas Profet“.

Man begaar en stor Fejl ved at antage, at Joseph Smiths Efterfølgere eller Tilhængere ikke kunne være patriotiske Amerikanere. Det maa de tvertimod være i høj Grad. Lad mig standse her og vise, at det forholder sig saaledes:

„For i Adam-ondi-Ahman
Zion staar, hvor Eden var.“

Hvad er Meningen med dette? Det betyder, at Profeten lærte, at det amerikanske Fastland ikke er den nye Verden, men den gamle; at Edens Have var i Amerika. Adam-ondi-Ahman, det Sted, hvor Adam boede efter at være udvredet af Edens Have, blev af Profeten erklaaret for at være i Missouri, i Grand-River-Dalen. Han fortæller os, at den antediluvianske Tidsperiodes Patriarker samledes her, at de velsignede Adam, eller „Michael“, den „Gamle af Dage“, og at han stod op iblandt dem og velsignede Patriarkerne og alle sine Efterkommere samt forudsagde, hvad der skulde møde dem til den sidste Slægt.

Blandt disse Patriarker var Enok bekjendt for sin store Gudsrygtighed. Han grundlagde en Stad her paa den vestlige Halvkugle og kaldte denne Stad „Zion“, et Opholdssted for de rene af „Hjertet; „thi dette er Zion“ — hvor dette Ord hentyder til et Folk — „de rene af Hjertet“. — Deraf: „Zion staar, hvor Eden var“, her i Amerika. Senere lære vi, at „Enok vandrede med Gud, og han var ikke mere; thi Gud tog ham“. Det vil ifølge det nye Testamente sige, at Gud tog ham bort, for at han ikke skulle smage Døden, og Joseph Smith siger, at dette ogsaa skete med Staden, hvorfor det blev sagt: „Zion er flygtet“.

Aarhundreder senere, efter Syndfloden, ledte Herren Jareds Koloni fra Euphrat-Dalen til dette vestlige Fastland, og sexten Hundrede Aar senere kom Nephiterne fra Jerusalem. Til begge disse Folk sagde Herren, at det var et „velsignet Land fremfor alle andre Lande“. Efter sin Opstandelse besøgte Frelseren dette velsignede Land og kundgjorde, at den hellige Stad skulde blive bygget her, og at dette Arbejde skulde udføres

af Israels Hus, hovedsagelig af Patriarken Josephs Efterkommere i Forening med de hedenske Folkeslag, der havde Arveret i Landet. Denne Stad skaldes „Zion“ eller „Det nye Jerusalem“ — det „Zion“, hvorfra Loven skal udgaa, ligesom Herrrens Ord udgaar fra Jerusalem. Paa Grund af, at denne Stad, Zion, en Gang skal bygges her paa det vestlige Fastland, og tillige fordi Enoks Zion var her, skaldes Amerika for „Zions Land“.

De Forenede Staters Grundlov inspireret af Gud. Joseph Smith læste ligeledes, at de Forenede Staters Grundlov var et gud-dommeligt inspireret Dokument. „Det er ikke Ret“, lader han Herren sige, „at Nogen skal være en andens Træl“. Derfor skal Grundloven opretholdes til Enhvers Ret og Forsvar, efter retfærdige og hellige Grundsætninger, at Enhver kan handle i Lære og Grundsetning med Hensyn til Fremtiden, ifølge den moralske Handelsfrihed og Myndighed, som jeg (Herren) har givet ham, at Enhver kan være ansvarlig for sine egne Synder paa Dommens Dag. Og i denne Hensigt har jeg givet dette Lands Grundlov, ved vi se Mænd, hvem jeg frembragte i dette Djemod.“

Joseph Smiths Tilhængere betragte altsaa de Forenede Staters Grundlov for at være inspireret af Gud. Jeg tænker dog sommetider, at vi ikke tilfulde satte, hvad dette betyder. Vi ere tilbøjelige til at se for overfladisk paa Tingene og give os ikke Tid til at analysere dem. Hvad mene vi, naar vi sige, at vort Lands Grundlov er et inspireret Dokument? Der forstaas derved uden Tvivl først og fremmest, at Gud anerkjender Folkets Ret til at regjere sig selv i politisk Henseende. Det er saa at sige et Udttryk for Guddommens Tro paa Menneskets Evne til at styre sig selv. Det betyder, at Folket i alle sine politiske Afsæer er Herre; thi deri bestaar Hovedforstjellen mellem den amerikanske Regjeringsform og alle andre politiske Regjeringssystemer. Vi ere ikke altid heldige i vor Udtryksmaade. Vi lade ikke altid vort Sprog svare til vores Meninger. Til Trods for den her omtalte Kjendsgjerning, at Folket er Nationens Herre, tale vi dog om og bede for „dem, som herske over os“, hvorved vi mene Præsidenter, Minister, Senatorer, Guvernører og lignende; men de ere ikke „Herskere“; de ere Folkets Tjenere, valgte til for et begrændet Tidsrum at lede Landets Afsæer i Overensstemmelse med Loven og efter Grundlovens Forstriifter. De ere Tjenere; de herske ikke. Folket alene er Herre — Folket alene er Hersker, og det nominerer og vælger sine Tjenere. Endvidere giver denne Grundlov Trykke- og Talesfrihed og sørger for hvert enkelt Menneskes personlige Frihed og Uaf-hængighed. Den garanterer Religionsfrihed, altsaa en fri Kirke saavel som en fri Stat, adskilte fra og uafhængige af hinanden. At tro paa, at den Grundlov, som indeholder alle disse Ting, er inspireret af Gud, er at tro, at saavel hver enkelt af disse Ting som dem alle tilsammen er bestillet af

Gud ved vi se Mænd, som han oprefste til at indføre denne Regjerings-form. At nægte Folket Udvælelsen af disse deres Rettigheder; at forsøge, ligegyldigt paa hvad Maade, at fratauge Folket dets Sæde som Nationens Herre, at tilintetgjøre dets Hensigter og Billieshyringer eller give det et andet Resultat, end det selv efter eget Skjøn og uden ydre Paa-virkning ønskede at opnaa, er at sønderbryde de Ting, som Gud har beskifret.

I det ovenansorte Citat, hvor det Regjerings-system, som de Forenede Staters Grundlov etablerer, figes at være inspireret af Gud, kunne vi ligeledes se jæne Guds Hensigter med en saadan Regjeringsformis Oprættelse. Denne Hensigt er, at ethvert Menneske kan blive personlig og direkte ansvarlig overfor Gud for sine Handlinger som Borger i Landet — „at Enhver kan være ansvarlig for sine egne Synder paa Dommens Dag“. Dette Princip er dog meget tydeligere forklaaret i Mormons Bog end i det ansorte Citat. Den Begivenhed, som gav Anledning til, at det blev omtalt, fandt Sted i den første Mosiahs Regjeringstid og paa et Tidspunkt, som svarer til den sidste Halvdel af det 2det Alarhundrede før Kristus. Den gamle Konge foreslog at forandre Regjeringsformen fra et Kongedømme til en Republik, og idet han fremstiller sit Forslag, figer han:

Det er ikke almindeligt, at Folket ved sin Stemme begjører Noget, der strider mod, hvad Ret er, men det er almindeligt, at den mindre Del af Folket begjører det, som ikke er Ret; derfor skulle jeg tagtage og gjøre dette til eders Lov, at jeg ordne eders Anliggender ifølge Folkets Stemme. Og dersom den Tid kommer, at Folket stemmer for Uretsfærdighed, da er Tiden kommen, at Guds Straffedomme ville komme over eder; ja, da er Tiden kommen, at han vil hjemsøge eder med stor Ødelæggelse, ligesom han hidtil har hjemsøgt dette Land... Og jeg befaler eder at gjøre dette i Herrens Frygt, og jeg befaler eder at gjøre dette og ikke have nogen Konge, saa at hvis dette Folk begaar Synder og Misgjerninger, skulle disse komme over deres egne Hoveder. Thi se, jeg figer eder, at mange Folks Synder ere blevne foraarsagede ved deres Kongers Ugudelighed, og derfor hviler Ansvaret for deres Ugudelighed paa deres Kongers Hoveder. Og nu ønsker jeg, at denne Ulighed ikke mere skal findes i dette Land, i Sæerdeleshed iblandt dette mit Folk; men jeg ønsker, at dette Land maa være et Frihedens Land, og at ethvert Menneske maa nyde sine Rettigheder og Friheder ligesaa længe, som Herren finder det tjenligt for os at leve og besidde Landet; ja, endog saa længe som nogen af vort Afskom findes i Landet.“

(Fortsættes.)

Racer og Civilisationer.

Hvis det var nødvendigt at føre Bevis for Kristendommens Indflydelse i Verden, kunde vi finde et saadant i den Forstjel, der er paa de Folkeslag, som ere blevne paavirkede af den, og paa de andre.

Den asiatiske Folkestamme var en Gang Civilisationens Fanebærer. Fra Asien kom nogle af Verdens største Opfindelser, ja selv vores Bogstaver. Fra Asien kom de første Ideer til en Maler- og Billedhuggerkunst og til Arkitektur. De mest forunderlige Religionssystemer og store Krigere og Ledere blandt Menneskene kom ligeledes fra Asien. Tilsyneladende kunde Tigris-Dalen og de østasiatiske Nationers Civilisation godt vedblivende usforstyrret have udviklet sig. Men det gjorde den ikke.

Den egentlige Aarsag til Udviklingens Standsning blandt de asiatiske Folk var deres religiøse Systemer. Hverken Buddhasisme, Shintoisme eller Muhammedanismus indeholder noget Princip, der anerkjender Menneskets personlige Handlefrihed, og uden individuel Frihed kan der ikke være virkelig Fremgang. Groude henviser til denne Kjendsgjerning, idet han citerer følgende fra de Jagtagelser, som en Embedsmann i Regeringens Tjeneste har gjort:

„I Engländere mene, at Frihed betyder det samme i alle Dele af Verden, og at alle Mennesker i lige høj Grad have fortjent den. I kunne ikke begaa en større Fejtagelse. Frihed hos eder betyder, at I have Ret til at herske over eder selv, og at det er Tyranni at være underkastet Andres Herredømme. Frihed blandt asiatiske Folk betyder, at de have Ret til at lade sig beherske, og at tvinge dem til at herske over sig selv er Tyranni.“

Groude siger selv videre om de oplyste Indsøgte i Asien, at „de overgaa vore egne Studenter i Metaphysik, Filosofi og Matematik“, men alligevel ere de „svage Stakler med Professorhjerner og Harehjerter“, og at „Konkurrence-systemet, der er den moderne Udviklings Afgud, er blevet prøvet i Kina i Tusinde Aar og har frembragt den svageste og mest færdervede Rigsstyrelse, som Verden nogensinde har set“.

Kristendommen kom til Verden med Frihedens Budstab, fremført under Sandhedens Skjold, og Antagelsen af dette Budstab udgjør hele Forstjellen paa Vesten og Østen. I Middelalderen var Europa ganske vist truet af den samme Skjægne, som ramte Asien; thi aandeligt og politisk Tyranni blev paatvunget Nationerne, men Sandhedens Sæd var saaet og blev ikke ganske udryddet. Bidner vedbleve at tale, om end i Sæk og Aste, indtil Reformationen kom og Verden for anden Gang freltes, om vi kunne bruge dette Udtryk.

Vi tro paa et Millennium. Vi tro, at alle Jordens Nationer og Folkeslag gjennem Jesu Kristi Evangelium ville blive forenede til et

stort Broderskab. Dette betyder dog ikke, at de forskjellige Racer ville blande sig med hinanden. Det betyder, at hver Race, Nation, Stamme og Tongemaal skal bo indenfor sine egne bestemte Grænser; at Alle ville leve i Fred og Harmoni med hinanden, ligesom saa mange Stater i en stor Forbundsregering, og at Forden vil være stor nok til Alle.

Deseret News.

Missionærernes Rapport for Juli 1913.

Konferencepræsident	Konference	TOTAL Missionærer	Skrifter omfattede	Bøger omfattede	Fremmedes Hjem befugte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døde	Ødineret	Born befugte
Joh. F. Petersen.	Aalborg	7	3922	33	1718	126	63	2		1
Peter H. Sørensen	Aarhus	15	11421	168	5493	432	86	8	2	2
N. L. Hansen	København	14	11204	586	5600	298	95	2		1
Hyrum D. Jensen	Bergen	11	6018	227	3060	544	94	10		5
C. M. Nielsen	Kristiania	16	9517	510	3459	660	94	6	6	
James C. Bolander	Trondhjem*)									
Totalsum for Missionen		63	42082	1524	19330	2060	432	28	8	9

Ovenstaende Rapport for Juli viser, at det største Arbejde gennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.
1. Københavns Konf. 800, 2. Aarhus Konf. 761.
2. Bøger omfattede.
1. Københavns Konf. 42, 2. Kristiania Konf. 32.
3. Fremmedes Huse besøgte.
1. Københavns Konf. 400, 2. Aarhus Konf. 366.
4. Evangeliske Samtaler.
1. Bergens Konf. 49, 2. Kristiania Konf. 41.

*) Var endnu ikke modtaget, da Bladet gik i Trykken. Vi opfordre vores Konferencesekretærer til at indsende deres Rapport ille senere end den 7. i hver Maaned.

Red.

Indhold:

Vandeverdenen	241	Missionenheder	251
„Egen Tydning“	246	Joseph Smith, den profetiske Læerer	252
Tankevrog	247	Racer og Civilisationer	255
Redaktionelt:		Missionærernes Rapport	256
N. E. A. Stor Stolekongres i Salt Lake City	248		

Afgivet og forlagt af Martin Christoffersen, Korsgade 11, København N.
Truff hos F. E. Bording (B. Petersen.)